

Човек из ЦИА

носембар 7, 2015

Љиљана Вујић

Сећате ли се Ахмеда Чалабија?

Поново је на насловним странама западних медија јер је преминуо од срчаног удара. **Остаће запамћен као човек који је лажним информацијама о ирачком оружју за масовно уништење дао Америци повод за инвазију на Ирак 2003. године.**

Ирачанин који је почетком деведесетих побегао са Блиског истока након пресуде за утају новца, прогласио се политичким изгнаником и провео деценију на платном списку ЦИА, као нека врста шефа тобожње ирачке владе у егзилу.

Говорио је Американцима све што су о Ираку и Садаму Хусеину желели да чују.

Био је главни „извор” касније дискредитоване новинарке „Њујорк тајмса” Цудит Милер, главне промоторке инвазије на Ирак.

Чалаби, ког су критички настројени Американци називали и „оружјем за масовне дезинформације”, није изгубио кредибилитет код својих финансијера ни после инвазије. Послушали су савет овог припадника ирачке шиитске заједнице, спровели темељну политичку чистку, забранивши припадницима Садамове БААС партије, дакле сунитској елити, да конкуришу за било који посао у „новом Ираку”. Та радикална лустрација одавно се сматра једном од главних америчких грешака после рушења Садама.

Покојнику се не сме ускратити право да у јавности буде назван и речима присталица: „дисидент, херој, коме никада није дата шанса да своју напаћену земљу уведе у рај”.

И бесни клеветници и верне присталице промашили су поенту:

Чалаби није узроковао рат у Ираку колико је био погодан да га омогући.

Улога која је намењена људима попут Чалабија и јесте да потпирују ватру.

Смрт кандидата утицајних неоконзервативних кругова у Вашингтону за Садамовог наследника наводи на питање: шта би било да њега било није? Да ли би га измислили, да ли би нашли другог „дисидента” да им послужи, „у интересу народа”?

Моћ таквих играча у матичним земљама је небитна, али је зато често обрнуто пропорционална поверењу које у њих имају важни центри моћи изван њихове домовине.

Американци који сада тврде да их је Чалаби „преварио” велики су лицемери.

Било је и пре инвазије мноштво знакова да Чалаби у својој домовини није пророк какав се учинио агентима ЦИА. Слушати његове рецепте за Ирак у нашим би условима било једнако бесмислено као слушати савете Соње Бисерко из 1999. године.

Госпођа Бисерко је крајем априла 1999. имала прилику да се састане са Мадлен Олбрајт и да од америчке администрације, како је тада известио „Њујорк тајмс”, затражи да спроведе следећи програм:

Србију прво војнички поразити и демилитаризовати, а затим и денацификовати, руководство земље подвргнути јавним суђењима, преузети све медије у Србији, забранити ширење „екстремног српског национализма” и давати дозволе за медије провереним кадровима.

Сетите се тога кад критикујете пети октобар.

Источник: Политика